

RESSÒ DE LA PARAULA

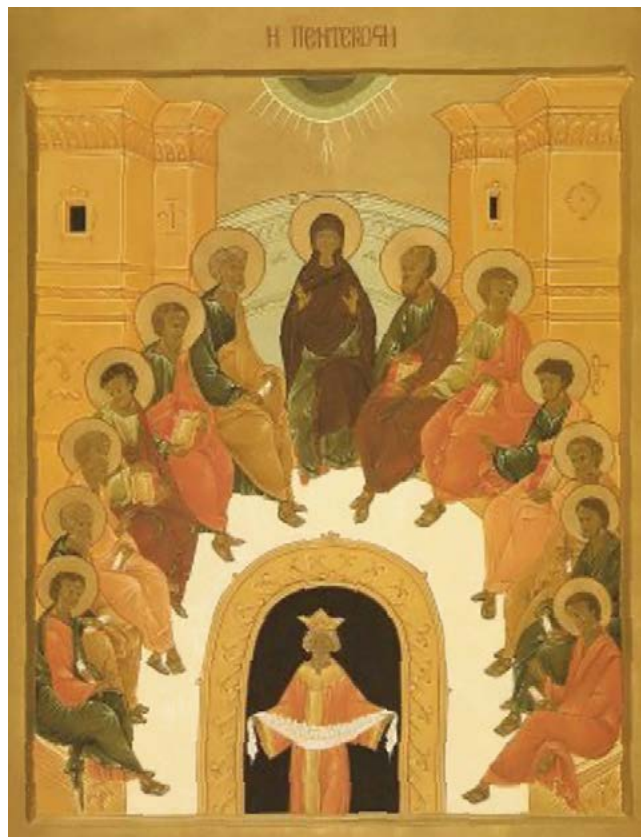
El cel a la terra

Podem considerar que ens trobem en el punt conclusiu de la missió de Jesús a la terra. Aquesta missió consistia a portar el cel a la terra, perquè tots nosaltres visquéssim l'alegria de la salvació.

Tot havia estat objecte de promeses, que Déu havia fet al seu poble, mantenint la seva esperança i el seu ànim en el camí. El mateix Jesús ho havia anunciat. Ara estem davant la realitat del seu compliment. Entenem la tensió de l'espera alleujada únicament per la pregària silenciosa i expectant i per la presència dels germans compartint els mateixos sentiments. I compartim també l'alegria desbordant d'aquells primers germans que sostenien l'ànsia de veure dins d'un mateix a Déu i la seva voluntat, de viure la comunió d'amor fratern guardant la diversitat, la força i la llibertat per donar testimoni de la fe, d'una fe més clara i ferma, d'experimentar un nou poble... No seran ells els qui projectaran i portaran a terme les transformacions oportunes perquè tot canviï. Només s'han d'esperar plegats en oració.

Ens trobem a «la sala de dalt de la casa», amb el sostre obert al cel. Com sempre que Déu ha volgut provocar un nou inici en la història, l'Esperit Sant irromp a la terra (Maria en l'Anunciació, Jesús en el Baptisme del Jordà) provocant una autèntica transformació. L'Esperit no es dona «en general», sinó a cadascun, adquirint cares i maneres diferents i iguals alhora. Els apòstols estan disposats en forma de «u», formant un col·legi unit, en el centre del qual hi ha Maria.

La Mare de Déu a la Pentecosta. En algunes icones apareix presidint el Col·legi Apostòlic, fins i tot sostenint als seus genolls el llibre de les Escriptures, com a mestra que ensenya als seus deixebles els secrets de la Paraula de Déu; en altres no apareix, segons diuen, perquè pensaven que la «plena de gràcia» ja posseïa l'Esperit en plenitud, ja era Església i no necessitava una nova efusió de l'amor de Déu... Preferim veure-la formant part del nostre

poble, acompanyant-nos com a referent de la veritable Església.

A la part inferior s'obre un buit fosc en què veiem un ancià coronat, que porta un drap a les mans amb uns rotlles escrits. L'Església resplendent a Pentecosta té al seu costat la foscor del cosmos, ja vell, potser el món amb els seus poders, que únicament pot subsistir expectant, com diu sant Pau, esperant la il·luminació de l'Escriptura i la predicació dels apòstols.

Aquests, els apòstols, són en el germen de l'Església i constitueixen la llavor d'una successió de continuadors de la seva missió, com a garants del seu vincle amb Crist i de la unitat del Poble de Déu.

Un cop més, se'ns diu que l'Església ens és donada, no és obra nostra, no és fruit d'un projecte humà (ben pensat i planificat), nascut de la bona intenció de canviar el món. Rebem l'Església com a regal, és el gran do, l'obra de l'Esperit, que transforma des de dins cadascun dels seus membres i a tots els fa viure en comunió d'amor de Déu.

El futur de la nostra Església no serà sinó una Pentecosta contínuament renovada. Ho farà l'Esperit sempre que trobi un poble expectant i orant, com aquell que amb Maria sostenia una espera activa i confiada.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Hiperpaternitat i eugenèsia liberal

La hiperpaternitat és un mot que resumeix el comportament de certs pares que es comprometen tan intensament i extensament en l'educació dels seus fills que els controlen i els supervisen fins als més petits detalls de la seva vida privada.

Intervenien en tots els aspectes de la seva vida escolar i social. Són pares tan obsessivament preocupats per l'èxit dels seus fills que els sobreestimulen amb tota mena d'activitats extraescolars. Controlen rigorosament el seu

temps i no els deixen ni un espai lliure per fer la seva pròpia experiència social de la vida.

La hiperpaternitat es pot qualificar com una forma de perversió, que pretén modificar el nostre model educatiu tot augmentant la càrrega d'atenció dels infants i la càrrega de treball dels seus progenitors. Enfront d'aquesta tendència, cal subratllar que l'aprenentatge consisteix, justament, en l'experiència personal de certes contrarietats. El camí és, de fet, més rellevant que l'arriba-

da i la dificultat estimula en l'infant la imaginació, la intel·ligència i la cooperació amb altres per trobar sortides. La hiperpaternitat, lluny d'estimular l'autonomia funcional de l'infant, l'atrofia i avala la pràctica del paternalisme i del proteccionisme.

Quina relació hi ha, però, entre el transhumanisme i la hiperpaternitat? Què tenen a veure les noves tecnologies amb el control i la supervisió educativa?

Les biotecnologies aplicades a la vida humana emergent obren un munt d'in-

terrogants. Mai com en l'actualitat, l'ésser humà havia tingut tantes possibilitats reals de poder modificar, alterar, manipular i transformar la vida humana emergent. Mai com ara el debat tecnològic havia estat tan present en l'esfera escolar. Emergeixen iniciatives de tot ordre que, profundament enllaçades amb la tecnologia més sofisticada, tenen com a objectiu millorar, significativament, el rendiment escolar dels infants.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

El cielo en la tierra

Podemos considerar que nos hallamos en el punto conclusivo de la misión de Jesús en la tierra. Esta misión consistía en traer el cielo a la tierra, para que todos nosotros viviéramos la alegría de la salvación.

Todo había sido objeto de promesas, que Dios había hecho a su pueblo, manteniendo su esperanza y su ánimo en el camino. El propio Jesús lo había anunciado. Ahora estamos ante la realidad de su cumplimiento. Entendemos la tensión de la espera aliviada únicamente por la oración silenciosa y expectante y por la presencia de los hermanos compartiendo los mismos sentimientos. Y compartimos también la alegría desbordante de aquellos primeros hermanos que sostenían el ansia de ver dentro de uno mismo a Dios y su voluntad, de vivir la comunión de amor fraterno guardando la diversidad, de fuerza y libertad para dar testimonio de la fe, de una fe más clara y firme, de experimentar un nuevo pueblo... No serán ellos quienes proyectarán y realizarán las transformaciones oportunas para que todo cambie. Solo han de esperar juntos en oración.

Nos hallamos en «la sala superior de la casa», con el techo abierto al cielo. Como siempre que Dios ha querido provocar un nuevo inicio en la historia, el Espíritu Santo irrumpe en la tierra (María en la Anunciación, Jesús en el Bautismo del Jordán) provocando una auténtica transformación. El Espíritu no se da «en general», sino a cada uno, el mismo, adquiriendo rostros y maneras diferentes e iguales al mismo tiempo. Los apóstoles están dispuestos en forma de «U», formando un colegio unido, en cuyo centro se halla María.

La Madre de Dios en Pentecostés. En algunos iconos aparece presidiendo el Colegio Apostólico, incluso sosteniendo en sus rodillas el libro de las Escrituras, como maestra que enseña a sus discípulos los secretos de la Palabra de Dios; en otros no aparece, según dicen porque pensaban que la «llena de gracia» y poseía el Espíritu en plenitud, ya era Iglesia y no necesitaba una nueva efusión del amor de Dios... Preferimos verle formar parte de nuestro pueblo, acompañándonos como referente de la verdadera Iglesia.

En la parte inferior se abre un hueco oscuro en el que vemos un anciano coronado, que porta un paño en sus manos con unos rollos escritos. La Iglesia resplandeciente en Pentecostés tiene a su lado la oscuridad del cosmos, ya anciano, quizá el mundo con sus poderes, que únicamente puede subsistir expectante, como dice san Pablo, esperando la iluminación de la Escritura y la predicación de los apóstoles.

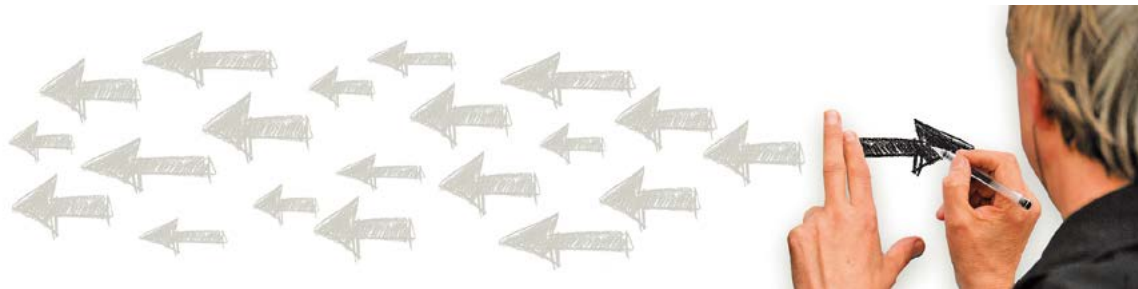
Éstos, los Apóstoles, están en el germen de la Iglesia y son la semilla de una sucesión de continuadores de su misión, como garantes de su vínculo con Cristo y de la unidad del Pueblo de Dios.

Una vez más, se nos dice que la Iglesia nos viene dada, no es obra nuestra, no es fruto de un proyecto humano (bien pensado y planificado), nacido de la buena intención de cambiar el mundo. Recibimos la Iglesia como regalo, es el gran don, la obra del Espíritu, que transforma desde dentro cada uno de sus miembros y a todos hace vivir en comunión de amor de Dios.

El futuro de nuestra Iglesia no será sino un Pentecostés continuamente renovado. Lo hará el Espíritu siempre que encuentre un pueblo expectante y orante, como aquél que con María sostenía una espera activa y confiada.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Necessitat del Catecumenat. La conversió primera

En el procés de conversió a la fe cristiana, en un article anterior publicat el 4-12-2022 posàvem l'accent en l'Anunci primer: Déu t'estima! El primer espai on ressona aquest anunci és en l'espai de la família cristiana: ens estimem perquè hem conegut l'Amor, que és Déu. Cal fer aquest anunci de manera explícita, sobretot en aquells moments difícils de la vida. El Senyor t'estima, —cal repetir—, i ha enviat el seu Fill per donar-te vida, obre-li el cor!

Agustí d'Hipona, en la seva joventut, a finals del s. IV, cercava com tants d'altres joves, la seva realització personal en la saviesa de la filosofia, en l'èxit com a professor, en l'amor, en tantes coses del món, fins que a la ratlla dels trenta anys, sota el guiatge del sant bisbe Ambròs de Milà, aquella recerca insatisfeta el va portar a l'encontre amb Crist, la plenitud de l'Amor. Poc temps després de rebre el Baptisme, escrivia en la seva obra *Confessions*: «Ens vas fer per a tu i és inquiet el nostre cor fins que reposi en tu.»

L'experiència de sant Agustí és també l'experiència actual de tota persona que busca amb què omplir un neguit interior. La idolatria s'ofereix fàcilment a satisfer-lo: aparenta ser cosa bona, constructiva, però demana els seus sacrificis, la submissió, l'esclavatge. L'obsessió d'un cos perfecte, l'èxit laboral, social o esportiu, al qual se sacrifica la família; un narcisisme egocèntric; l'afany de diners i de poder; l'hedonisme i tants d'altres als quals s'hi dediquen tants esforços! El pas del temps, però, posa en evidència la mentida primordial: la idolatria roba l'ànima, l'alegria de viure i ofereix cansament i buidor.

Ens vas fer per a tu, aquesta és la veritat!, reposar en tu Crist, que t'has lliurat totalment a nosaltres per a que tinguéssim vida eterna. Obrir les portes a Crist! Aquesta és la conversió primera que somou com un terratrèmol la vida idolàtrica anterior.

L'anunci de la salvació és la missió de l'Església i tot cristià és missatger de la Bona Nova. Ho és a casa, al treball, a l'escola, a la universitat, en els hospitals, amb els amics i ho és per la paraula acompanyada del testimoni de vida. Déu crida a la Fe amb l'anunci primer, la resposta és lliure. No es poden separar l'anunci primer de la conversió primera, malgrat que els anys distancien l'un de l'altra. La conversió, no és un automatisme d'efecte immediat, Déu té el seu temps i respecta la llibertat humana.

L'Esperit Sant, per l'anunci, visita, il·lumina i omple d'amor el cor dels qui han estat cridats. La conversió primera impulsa a trucar les portes de l'Església: què he de fer? La porta que obre la vida eterna és el Baptisme i el camí per arribar-hi, el Catecumenat.

Sant Agustí en *Confessions* (Llibre X, capítol XXVII) ho explica meravellosament:

«Tard et vaig estimar, bellesa tan antiga i tan nova. Tard et vaig estimar! I vet aquí que tu eres dins meu i jo era fora, i per fora t'anava buscant [...]. Vas trucar i vas clamar, i vas trencar la meva sordesa; vas brillar i vas resplendir, i vas espantar la meva ceguesa; vas exhalar la teva fragància i la vaig respirar, i ja sospiro per tu; vaig tastar-te, i sento gana i set de tu; em vas tocar, i em vaig abraçar a la teva pau.»

Joan Folqué

Servei diocesà per al Catecumenat

Confirmacions a la Catedral

El diumenge de Pentecosta, **28 de maig, a les 19 h**, un grup de 12 nois i noies de l'Escola Bon Salvador, de Sant Feliu de Llobregat, rebran el sagrament de la Confirmació, juntament amb altres adults de diverses parròquies de la diòcesi que han seguit un camí de preparació per a aquest moment.

«Tu pots donar nova llum al món»

Aquest va ser el lema, inspirat en la frase evangèlica «Vosaltres sou la sal de la terra, la llum del món», que va conduir la convivència del grup de joves de Confirmació de la Parròquia de Sant Cosme i Sant Damià, del Prat de Llobregat.

Va tenir lloc dissabte 13 de maig, a la mateixa parròquia, amb la participació dels 14 joves que es preparen per a la Confirmació, acompanyats per la catequista, Gna. Gràcia Navarro, i el rector, Mn. Rafael Maroto. Va ser un dia per compartir la fe, reflexionar sobre el Baptisme i la Pentecosta a través de diverses activitats i, sobretot, fer experiència de la joia de sentir-se membres de la gran família de l'Església.

Ajudar i servir, elements essencials per als nous diaques

FOTO: MARC GARRIDO

Manuel Arnedo i Toni Oia van rebre el ministeri ordenat, en l'opció del diaconat, el passat 14 de maig a la Catedral de Sant Llorenç, de mans del bisbe Agustí. Motiu de joia per a ells i per a tot el Poble de Déu, per aquestes dues crides de Déu que han estat contestades amb un Sí. Hem conversat amb els dos protagonistes sobre el seu camí vocacional i pel futur immediat, per poder conèixer-los una mica més.

Com t'has sentit atret per aquesta vocació de l'Església? Què és el que més t'atreu del diaconat?

Manuel: Vinc d'una fe heretada de ma mare, que m'ha mantingut en estreta relació amb la parròquia, essent ca-

da vegada més intensa. Ajudar els altres era quelcom que em feia feliç, rebia més que donava i, amb el desig de fer-ho estable i amb l'ajuda i acompanyament de diversos rectors que he conegut, vaig començar la formació al Seminari i, després de set anys de preparació, he rebut l'ordenació diaconal de mans del bisbe Agustí. El que més m'atreu d'aquest camí és donar-me als qui em necessiten, parlar-los de l'amor de Déu, i ser feliç en fer tot això.

Toni: La meua vocació va néixer a partir d'uns exercicis espirituals a la Cova de Sant Ignasi (Manresa), allà vaig sentir «la crida». Aquesta crida ha fonamentat la meua vida cap a un camí vocacional que va anar prenent for-

ma progressivament amb l'ajut d'un pare jesuïta. El discerniment de la vocació crec que durarà tota la meua vida, ja que entenc que la vocació de cadascú és un camí que vas fent poc a poc. Del diaconat, el que més m'atreu és la vessant del servei: és el punt crucial del diaconat. Ser servidor de Crist, de la seva Església i del Poble de Déu. És el que neix en mi, ajudar i servir. D'altra banda, també el diaconat, tal vegada, dona més marge de maniobra que d'altres ministeris i, a més, permet combinar una carrera professional dins l'àmbit civil.

On desenvolupareu a partir d'ara el vostre servei com a diaques?

Manuel: Estic adscrit a les parròquies de Cervelló i Vallirana, on ajudo el rector en tot el que calgui. També faig de catequista per als infants que es preparen a la Primera Comunió i porto la Pastoral de la Salut a la parròquia de Cervelló.

Toni: Aniré combinant el servei a les parròquies on estic adscrit, Sant Pere Apòstol i Sant Antoni Maria Claret, de Sant Boi de Llobregat, així com la coordinació de Càritas Sant Boi i tot el que pugui dins l'arxiprestat. Tinc especial predilecció per la preparació d'adults en la iniciació cristiana i l'acompanyament espiritual.

Amb Maria, vers l'Assemblea Sinodal

Del 4 al 29 d'octubre del 2023 tindrà lloc al Vaticà la celebració de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, un cop acabades les fases diocesanes i continentals. Per aquest motiu, des de la Secretaria del Sínode es demana a totes les conferències episcopals de convocar una oració mariana—concretament el res del Rosari—per al proper **dimecres 31 de maig**, festa de la Visitació de la benaurada Verge Maria. I posar així tot el procés sinodal sota la protecció de la Mare de Déu.

A cada diòcesi es designarà un santuari de referència per a l'ocasió, que en el nostre cas serà el de Montserrat. La comunitat monàstica ha confirmat que acollirà aquesta intenció de pregària—dins de l'horari habitual del santuari— en el res del Rosari i també en la pregària de Vespres.

Tots els fidels estan convocats per fer aquesta pregària, també a les parròquies o personalment, amb els materials i subsidis preparats per a l'ocasió.

Deixa't captivar pel seu rostre desgastat

El dissabte 13 de maig, a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, es va celebrar la Pasqua del Malalt, amb la participació de més de 200 persones, entre voluntaris i agents de Pastoral de la Salut, malalts, ancians, mossens, etc. L'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, va resultar molt participada, amb cançons, ofrenes i pregàries, plenes de significació i simbolisme.

Com a record de la celebració, es va regalar als assistents un imant amb la inscripció «Cuido de...»

i es va explicar el sentit d'aquest obsequi. La intenció és mobilitzar la cura entre tots i, a l'estil del posader de la paràbola del Bon Samarità, proposar-nos de tenir cura d'alguna persona o també, proposar a una altra persona que tingui cura de nosaltres mateixos, com un estímul per a tothom a fi de posar-nos en actitud d'estimació vers l'altre.

Tot això és va poder posar en pràctica de seguida, en l'animació festiva posterior a la missa, com un moment de confraternització i de família.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. □ Dilluns (lit. hores: de la Solemnitat) [Gn 3,9-15.20 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 86 / Jo 19,25-34]. Tor-tosa: sant Pere Màrtir Sans i Jordà, bisbe de Foquien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic.

30. ■ Dimarts (lit. hores: 4a setm.) [Sir 35,1-15 / Sl 49 / Mc 10,28-31]. Sant Feliu de Llobregat: □ beat Pere

Tarrés i Claret (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prevere; sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, verge, patrona de França.

31. □ Dimecres [So 3,14-18 (o bé: Rm 12,9-16b) / Sl: Is 12 / Lc 1,39-56]. Visitació de la Mare de Déu; santa Peronella (Petronila), vg.

1. □ Dijous [Gn 22,9-18 (o bé: He 10, 4-10) / Sl 39 / Mt 26,36-42]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic.

2. ■ Divendres [Sir 44,1.9-13 / Sl 149 / Mc 11,11-26]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs.

3. ■ Dissabte [Sir 51,17-27 / Sl 18 / Mc 11,27-33]. Sant Carles Luanga i

companys, màrtirs a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i màrtir a Còrdova.

4. □ Diumenge vinent, Santíssima Trinitat, (lit. hores: de la Solemnitat) [Ex 34,4b-6.8-9 / Sl: Dn 52a-56 / 2C 13, 11-13 / Jo 3,16-18]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

Diumenge de Pentecosta (A)

COMENTARI

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant

Avui celebrem la gran diada de la Pentecosta, la vinguda de l'Esperit Sant sobre els apòstols i també damunt de tots nosaltres. L'Esperit Sant és, podem dir, l'ànima de l'Església. Per això són tan diversos els seus fruits. La primera lectura ens ha narrat, de forma visible, la irrupció d'aquest Esperit en els apòstols, com una *ventada violenta* i com *unes llengües de foc*. Ja podem veure aquí la força de l'Esperit que empeny els deixebles a predicar l'evangeli de Jesús. I la mateixa escena ens parla d'un fruit molt concret: *Tots nosaltres* (de diferents nacions i llengües) *els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües*. El missatge de Crist es fa comprensible a tots malgrat ser de races, llengües o cultures diferents. Al contrari del que va passar a Babel: allà parlant una mateixa llengua, no s'entien; aquí en la diversitat, tots es troben units en el missatge de Crist. L'evangeli subratlla un altre aspecte molt important. Diu Jesús: *Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó*. Cap home no pot perdonar els pecats; només els perdona Déu i aquells que han rebut de forma especial aquest do de l'Esperit de Déu. Jesús ha començat comunicant la pau; l'Esperit allibera de la por: *els apòstols eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus*. Per això Jesús per dues vegades diu: *Pau a vosaltres*. I ara és també l'hora de la missió: *Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres*. I per això els hi dona l'Esperit. Sant Pau recorda que només podem proclamar la nostra fe si som moguts per l'Esperit: *Ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit*. I subratlla també la unitat de tots els creients: *Tots nosaltres jueus o grecs, esclaus o lliures hem estat batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos*. No hi ha cap diferència entre cristians i tots formem un sol cos. Són aquests els fruits de l'Esperit en la nostra vida: comunió, pau, missió?

Mn. Jaume Pedrés

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplaba fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamadas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partes, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frigia y Panfilia, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua».

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiren / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,3b-7.12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».